

ÅRSRAPPORT FRÅ PROGRAMSENSOR

Namn: Svein Gladsø

Programsensor ved

- ∞ Det humanistiske fakultet
Institutt for lingvistiske, litterære og estetiske studium (LLE)
- ∞ Studieprogram: Bachelorprogram i teatervitenskap, Masterprogram i teatervitenskap

Oppnemmt for perioden: 01.01.2013 – 31.12.2016

Rapporten gjeld perioden: 2013

Bakgrunn for rapporten

Rapporten omfatter bachelor- og masterprogrammet i teatervitenskap ved LLE. Rapporten tar utgangspunkt i programsensoravtalen mellom undertegnede, Svein Gladsø, og LLE ved fagkoordinator Keld Hyldig. Denne oppfattes som en konkretisering av retningslinjene for programsensor ved Universitetet i Bergen, slik disse er formulert i "Håndbok for kvalitetssikring av universitetsstudia", gjengitt i utdrag i tilsendt "Programsensormappe for Det humanistiske fakultet, Universitetet i Bergen" (siste revisjon 25.03.2013). I følge avtalen skal arbeidet som programsensor i perioden omfatte følgende:

- ∞ Evaluering av studieprogramma si faglege oppbygging og samanhengen mellom bachelor og masternivå.
- ∞ Vurdering av den faglege kvaliteten på studieprogramma i høve til nasjonal og internasjonal standard. Her vert pensum, undervisningsform, forholdet mellom tilrettelagd undervisning og sjølvstudium, og dessutan eksamensformer vurdert.
- ∞ Evaluering av studieprogresjon/gjennomføring.
- ∞ Oppsyn med pågåande arbeid med å få program- og emneomtalane for teatervitenskap i samsvar med det nasjonale kvalifikasjonsrammeverket.

Siden dette er første rapport i avtaleperioden, har jeg valgt å legge størst vekt på de to første punktene ovenfor, og i denne omgang levere en rapport som tar for seg programmene på et mer overordnet nivå. Ifølge UIBs kvalitetsbase (<https://kvalitetsbasen.app.uib.no>) er det heller ikke levert programsensorrapporter for de aktuelle programmene tidligere, og det er også av denne grunn naturlig å starte med det overordnede. Det ligger avtalen at ytterligere problemstillinger og analyseoppgaver

kan avtales i løpet av sensorperioden. Jeg vil i rapporten antyde hvilke fokusområder (både innenfor avtalens rammer og med generell referanse til retningslinjene for programsensorarbeidet) som vil være aktuelle for kommende rapporteringsår. Dette vil bli gjort til gjenstand for dialog med fagmiljøet, og jeg vil i kommende rapporter også tematisere (som retningslinjene ber om) hvordan forholdet mellom programsensor og fagmiljøet har artet seg.

I denne rapporteringsperioden har kontakten mellom programsensor og fagmiljøet begrenset seg til noe kommunikasjon med koordinator og ansatte omkring rapportens avgrensinger (i samtale og pr e-post). Programsensor har, slik det forutsettes i "Håndbok for kvalitetssikring av universitetsstudia", vært trukket inn ved gjennomføring av eksamen uten ekstern sensor på emnene TEAT112, TEAT113 og TEAT211. Det har ikke blitt etablert kontakt mellom programsensor og studenter i denne perioden. Studentsynspunkter har vært tilgjengelig kun gjennom emnerapporter for emnene i kvalitetsbasen.

Det primære materialet for denne rapporten er dermed studieplanene slik de foreligger, rapporter i kvalitetsbasen, noe informasjon om bruken av interne sensorer, samt student- og eksamensdata fra DBH-basen. UIBs kvalitetsbase viser at det er levert emnerapporter i 5 av 15 emner for året 2013 (da er også emner som består av større individuelle oppgaver og obligatoriske innleveringer tatt med i totalen). Det er ikke samme emner det leveres rapporter for hvert år. Umiddelbart synes dette som tilfredsstillende sett i forhold til kravene i UIBs system for kvalitetssikring, som krever at minst 1/3 av emnene som det undervises i, skal evalueres hvert år). Omfanget, arten og regulariteten av emnerapporter vil uansett være noe denne programsensor ønsker å drøfte med fagmiljø og studenter. De som nå foreligger fra 2013 er ganske kortfattede og lite transparente, og gir programsensor noe svakt grunnlag for analyser. Særlig er innholdet av studentevalueringene lite til stede. En vei å gå ville være å etablere et sett av maler for programmene. Med det lille antallet emner en forvalter, kunne en godt ha en tilpasset mal for hvert emne.

Faglig oppbygging og sammenheng i programmene

Studiene i teatervitenskap (på begge nivåer) er i dag klart profilerte studier gjennom vekten på teaterhistorie, dramaturgi, regi og skuespillerkunst. Læringsmål og yrkesinnretning er ganske kortfattet beskrevet, og noe jeg kommer tilbake til. Begge programmene består av 15 studiepoengs moduler (med unntak av masteroppgaven på 60 studiepoeng). Med unntak av anbefalingen om at 100-emnene på bachelor bør tas før 200-emnene, er det stor grad av fleksibilitet når det gjelder rekkefølge i avvikling av emnene. Ett av 200-emnene på bachelor krever to 100-emner avlagt. Denne måten å strukturere et studium på åpner for en dialog omkring progresjonstenkningen i studiet, og er et tema som programsensor ønsker å hente inn studenterfaringer omkring.

Bachelorprogrammet består ellers av fire obligatoriske, pensumbaserte emner, og åpner for valg mellom teoretisk og praksisbasert bacheloroppgave på 15 studiepoeng (begge uten gitt pensum). En emnerapport (TEAT114) antyder at det kan være noe misforhold mellom emneomfatning og tilgjengelige ressurser

Masterprogrammet er, som bachelorprogrammet, fleksibelt i sin oppbygging, og også i større grad enn bachelorprogrammet preget av valgfrihet når det gjelder fagstoff. Tre av fire emner i kursdelen på 60 studiepoeng er obligatoriske (to av disse emnene er pensumbaserte – ett av dem er knyttet til prosjektbeskrivelsen), og de siste 15 studiepoeng i kursdelen kan ha ganske ulike karakter. To av valgene er knyttet til seminarinnlegg/ekskursjonsbidrag, ett av valgene er prosjektbasert. Denne fleksibiliteten og valgfriheten er et godt uttrykk for at masterprogrammet krever at studentene reflekterer over egne karrierevalg i løpet av studiet, men åpner også for en drøfting av programmets arbeidslivsrelevans. Programsensor finner det også naturlig å drøfte forholdet mellom arbeidsmengde, arbeidsmåter og uttelling for masteremnene.

Emnerapportene (på begge nivåer) kan tyde på noe individualiserte opplegg, der det for eksempel ser ut til være opp til faglærer å allokere ressurser til emner. Forholdet mellom emnenes ressurser og

faglærers muligheter (og behov for) tilpasning av undervisningen ønsker jeg å drøfte med fagmiljøet, i det minste få en klargjøring rundt.

Profil, studieveier og læringsutbytte

Som nevnt er programmene klart profilert når det gjelder den teatervitenskapelige profilen. Karrierevalg og yrkesveier er noe tentativt beskrevet, og forteller om en disiplinorientert fagkultur med stor vekt på vitenskapsfaget. Studiesidene kunne trenge en opprydding av forholdet mellom fagprofil, yrkesrelevans, formuleringer omkring mål og innhold og læringsutbytte. Nå blandes dette til en viss grad (spesielt i masterplanen). Programmene i teatervitenskap opererer ikke med tredelingen i det nasjonale kvalifikasjonsrammeverket (kunnskap, ferdigheter, generell kompetanse), og med kunnskap om hva NOKUT ville vektlegge ved et tilsyn, er dette et forhold som vil bli tatt opp av programsensor. Programsensormappen refererer (kapittel 4) kravet om at det nasjonale rammeverket skulle vært innført i 2012. En klar ulempe ved den manglende ekspliseringen av læringsutbytte er at nivåskillene mellom basis, fordypning og masternivå ikke er tydelig i planene. En noterer seg at andre programmer ved Det humanistiske fakultetet har lagt seg tettere opp til det nasjonale rammeverket. Programsensor vil drøfte dette med fagmiljøet som en utfordring i spennet mellom nasjonalt rammeverk, eventuelle fakultære føringer og fagmiljøets preferanser – og med studentperspektivet representert.

Oppsummering og oppfølging

Alt tyder på at programmene, etter at de ble tydelige som egne programmer igjen, er attraktive. Det har vært en jevnt stigende studieproduksjon siden 2008, og studiepoeng-produksjonen ligger på fakultetets gjennomsnitt. Tall fra DBH peker på en liten nedgang fra 2012 til 2013 på bachelor. Antall registrerte studenter på masterprogrammet forteller likevel om et fag som er i faresonen om en legger sittende regjeringens krav til størrelse på programmer til grunn. Det kan synes rimelig å se på om programmene har tatt ut sitt potensiale, ikke minst siden teatervitenskap i Oslo er faset ut.

Følgende vil være programsensors invitasjon til fokuspunkter for kommende rapportperioder (uprioritert):

- ∞ En gjennomgang av programmene med blick på formidling og markedsføring (herunder tydeliggjøring av læringsutbytte og faginnhold på fagets web-sider),
- ∞ En gjennomgang av emneporteføljen med hensyn på samsvaret mellom ressurstilgang, emneomfang og arbeids- og evalueringsmåter.
- ∞ Implementeringen av kvalifikasjonsrammeverket, som vil være et redskap i arbeidet med de to forrige punktene.
- ∞ Styrking av rutinene rundt emneevaluering.
- ∞ Gjennomgang av frafall og gjennomstrømming, spesielt sett i forhold til programmenes tydelighet og progresjon og i lys av kvaliteter i det faglig-sosiale studiemiljøet.

Svein Gladsø
Programsensor